

ordenen. Jeg vil imidlertid henstille dette Spørgsmaal til Thinget, men skal, forsaavidt Ingen forlanger, at Sagen skal foretages idag, betragte det som vedtaget, at den udgaaer af Dagsordenen. (Dphold.) Da Ingen fremsætter en saadan Begjæring, udgaaer altsaa Sagen, og vi gaar til den sidste paa Dagsordenen opførte Sag.

Man stred altsaa til: Første Behandling af „Udkast til Lov om Meddelelsen af Agtelsesoprejsning“. (Lovudkastet findes i Tillæg A, Spalte 779 ff.)

C. B. Nyholm: Jeg antager, at der ikke er mange Medlemmer tilstede, som ikke med Glæde have modtaget dette Lovforslag. Den Tanke, at det skal gøres muligt for den, der er bleven rammet af en Straffedom, efter et vist Tidstrums Forløb ved et velført Levnet at gjenvinde sin Stilling i Samfundet og sine Medborgeres Agtelse, denne Tanke er saa tiltalende og stemmer saa ganske med den nye vedtagne Straffelovs humane Aand, at den maa vække Tilfredsstillelse hos Alle og sikkert vil vinde almindelig Tilslutning heri Thinget. Om man imidlertid saaledes end billigere Loven i dens Heelhed, udelukker dette jo ikke, at man kan have enkelte Bemærkninger ved Enkeltheder deri, og jeg skal tillade mig for mit Vedkommende ved den første Behandling at fremsætte nogle — jeg vil nødig sige Indvendinger, men dog nogle — Henstillinger, som jeg haaber ville komme i Betragtning ved denne Lovs videre Forhandling. Hvad det Formelle angaar, Maaden, hvorpaa Agtelsesoprejsningen skal finde Sted, foreslaaer Lovudkastet, at det skal stee ad Bevillingsveien ved kongelig Benaadning. Jeg indseer, idet jeg for Dieblicket bortseer fra, at der i Lovudkastet Intet indeholdes om, paa hvilken Maade en sliq Bevilling skal bringes til offentlig Kundskab — hvilket sidste imidlertid dog ogsaa er af nogen Betydning — jeg indseer tilfulde, hvad der kan tale for at vælge den saaledes foreslaaede Fremgangsmaade, og jeg skal ogsaa villig erkjende, at ved at gaar den Vej, vil der i det Væsentlige opnaaes, hvad Lovudkastet tilsigter, men det forekommer mig dog noget tvivlsomt, om man paa den

Maade kommer til det bedste og helbigste Resultat. Det forekommer mig tvivlsomt, om Lovudkastets Hensigt fuldstændig opnaaes, saalænge selve Straffedommen bliver uantastet og staaer ved Magt, tvivlsomt, om der ikke i saa Fald bliver nogle — ganske vist sjældnere, men dog enkelte — Tilfælde tilbage, hvor Vedkommende endnu vil komme til at lide ved den tidligere Dom, uagtet den stete Benaadning. For at nævne et enkelt Exempel skal jeg bemærke, at det forekommer mig, at som Lovudkastet er affattet, og som den bestaaende øvrige Lovgivning nu engang er, vil det kunne blive Tilfældet, at den, der senere forekastede en saadan æresoprejsning eller benaadede Person den ham tidligere overgaaede Dom, eller brugte en ved denne Dom hjemlet Benaadning, ikke derfor vilde kunne drages til Ansvar af denne. Er derimod den tidligere Dom, paa hvilken Straffen er fulgt, bleven erklæret fuldstændig død og magtesløs, og er den saa at sige atter bragt heelt ud af Verden, er det klart, at den Paagjældende ogsaa i den Henseende har et fuldstændigt Værn og Skjold. Denne Bemærkning har, troer jeg, nogen Betydning, paa hvilken Maade den nu end tages tilfølg, hvad enten det nu iøvrigt stæer paa den i Forslaget antybede Maade, eller det stæer ved at gaar en anden Vej. Der frembyder sig nemlig den Udvei, at lade den ældre Dom cassere ved en ny Dom, altsaa istedetfor at gaar Benaadningens Vej at gaar Rettens og Rettergangens Vej. Om hvad der vil være rettest i saa Henseende, skal jeg ikke videre udtale mig. Jeg skal kun bemærke, at det kunde synes consequent, at den Benaadning, der har truffet vedkommende Forbryder, ligesom den er kommen ifølge en Dom, ogsaa forsvandt ifølge en Dom. Derpaa lægger jeg imidlertid mindre Vægt. En anden Bemærkning, som nærværende Lovudkast giver mig Anledning til at fremsætte, knytter sig til den Bestemmelse, hvorefter det forlanges, at Vedkommende skal godtgjøre i de sidste 5 Aar at have haft Ophold her i Landet og have levet som en brav og hæderlig Mand. Hvor langt et Tidstrum man i saa Henseende vil forlange, er tilbeels en Skjønssag, og jeg vil indrømme, at 5 Aar ere allerede i saa Henseende et meget anstæn-